

FÖRVÄNTAN fyller tiden med mening och innehåll

Vi föreställer oss - för en kort stund – att det inte finns någon adventstid eller jul. Hösten bara fortsätter in i en kall vinter, och det blir mörkare och mörkare...

Arbetsveckorna följer på varandra, måndag-fredag, måndag-fredag. Inga stjärnor i fönstren, inga adventsljusstakar på borden med 4 ljus som tänds ett i sänder, absolut ingen adventskonsert med Hosianna-sång. Nästa sak att se fram emot är väl... våren då. Långt, långt bort. Tänk vad mörkt och tungt det skulle kännas! Som tur är finns advent, när vi som bäst behöver det. Varje år. Och vi får tända våra ljus, hänga upp stjärnan i år igen, vi får lyssna till adventssånger och vara en del av traditionen och historien, som är mycket större än bara oss.

I vårt eget liv, så är tiden på ett sätt linjär. Vi föds, vi åldras, vi dör. Och så händer det en del däremellan, som kan sättas in mellan startpunkt och slutpunkt på linjalen. Att dagarna i kalendern går skulle kunna vara en hjärtskärande påminnelse om att allt försvinner. Men vårt liv får också ingå i en cirkulär tid. Det är som en spiralrörelse som år för år har sina hållpunkter – högtider, helger, årstider. De olika tiderna återkommer och vi återupplever dem, det blir tydligt att vårt eget livs historia ingår i ett större sammanhang. Så blir tid också en förväntan, och förväntan fyller tiden med mening och innehåll. Det finns en uråldrig text som uttrycker den förväntan som präglar adventstiden, det är profeten Sakarjas ord –

**”Ropa ut din glädje, dotter Sion, Jubla, dotter Jerusalem!
Se, din konung kommer till dig.
Rättfärdig är han, seger är honom given.”**

Det är vad adventstiden syftar fram emot – förväntan på konungen som ska komma. Och vi vet ju, vi har gjort den här cirkelrörelsen i tiden förut, vi vet att konungen kommer – som ett litet nyfött barn, i ett stall i vintermörkret. Och vår förväntan blandas med Sakarjas, tidsåldrarna kommer nära. Det finns inga tomma dagar, tiden är fylld till brädden av liv och hopp och mening. Som när en mor väntar sitt barn – en lång tid fylls av längtan, väntan, och genom det förbereds barnets ankomst. Sådan tid är vår adventstid. Och med vår förväntan bereder vi väg för det som ska komma, för honom som ska komma. Vi ”bereder väg för Herren”, som det står i den vackra adventspsalmen. Och vi får göra det från vår plats i historien – i Fagerstabygden i adventstid år 2011. Så är vi en del av ett mycket större mönster, en väv av tro och tradition, förväntan och hopp, som når oss genom tidens cirklar...

Anna-Karin Pettersson, präst Västanfors Västervåla församling